

Tajemství sídla Blackberry Hill

Donna Alward

Abby Fosterová nechtěla, aby se jí v Jewell Cove líbilo. Měla zkrátka smůlu, že se to tam zdálo být otravně malebné a příjemné: pohlednicově perfektní městečko na pobřeží Maine s barevnými domky, uvelebenými nad čistounkým zálivem Penobscot Bay. Podrážděně zesílila rádio a stáhla okénko, takže jí větřík sfoukával vlasy z obličeje. Pohodila hlavou, jela dál a poklepávala na volant v rytmu hudby. Musí tady být. Líbit se jí tu nemusí.

Tuhle cestu už nemohla déle odkládat. S domem se musí něco udělat. Daně z toho zatrápeného baráku se platily z pozůstalosti, ale právní zástupce tety Marian na ni v jednom kuse dotíral kvůli tomu, v jakém je to tam stavu a jak to hodlá řešit. Ráda by předstírala, že dům neexistuje, ale takhle ustavičná korespondence jí to znemožňovala. Jako učitelka na základní škole nakonec přece jen požádala o dovolenou a rozhodla se dát tu rodinnou pohromu jednou provždy do pořádku.

Rodina, jasně. Abby se krátce zasmála. O tom, že *měla* nějaké příbuzné, se vlastně dozvěděla asi tak před rokem. A nebyť Iana Martina, Marianina otravného právního zástupce, klidně by tu skutečnost ignorovala. Bylo snadné nesnášet příbuzné, které nikdy nepoznala, rodinu, která ji v předchozích pětadvaceti letech mohla kdykoli kontaktovat, ale neudělala to. Celou tu dobu od chvíle, kdy se dozvěděla takzvaně „radostnou zprávu“, že se

stala dědičkou, odmítala dědictví po praradě Marian jakkoli využít. Považovala je totiž za něco poskvrněného, peníze odkázané příliš pozdě a z pouhé provinilosti, aby odčinily prohřešky z minulosti. Přitom ani nevěděla, o jaké pochybení kromě dlouhých let mlčení se jedná. Abbyina babička vytrvale odmítala mluvit o svém dětství a Marian se rozhodně nesnažila dát jí o sobě vědět. Abby věděla jen to, že babičku vychovali prarodiče, kteří zemřeli krátce předtím, než zjistila, že čeká jejího otce. Než se babičky ujali Prescottovi, její život v mnoha ohledech jako by ani neexistoval.

Abby se zamračila a zvedla kus papíru s načmáranými instrukcemi ohledně cesty. Teď, když dorazila na místo, z nich nic kloudného nevyčetla. Silnice se kroutila tak, že nepoznala, jestli jede jižním, nebo spíš východním směrem.

Uviděla před sebou čerpací stanici, prudce odbočila a zastavila na rozpraskaném asfaltovém parkovišti. Stanice stála na okraji města a staré stojany a vybledlá cedule měly rozhodně vintage vzhled – pokud se dá za vintage považovat něco, co je spíš zchátralé. Beztak potřebuje natankovat a může se rovnou taky zeptat, jak se dostane na Foster Lane. Vydechla. Prokristapána, dokonce tu mají ulici nesoucí jméno rodiny... nebo spíš její části, připomněla si trpce. Větve zjevně bohaté jako Krésus, zatímco zbytek příbuzenstva byl chudý jako kostelní myši.

Z prodejny vyšel prošeďivělý muž v modré košili, vykročil ke stojanu a cestou si hadrem otíral ruce. „Brejden,“ křikl, a když se usmál, Abby viděla, že mu chybí několik zubů.

„Dobrý,“ odpověděla příjemně, odhodlaná chovat se přátelsky. Babička říkávala, že medem se dá pochyťat víc much než octem, a čím hladší průběh bude celá tahle záležitost mít, tím dřív se odsud dostane, vytratí se jako pára nad hrcem. „Plnou, prosím.“

„Hned to bude,“ prohlásil, přistoupil ke stojanu a otevřel kryt palivové nádrže. „Poznávačky z Nového Skotska. Na dovolené?“

„Ehm... svým způsobem.“ Nasadila co nejzářivější úsměv. „Můžete mi prosím poradit, jak se dostanu na Foster Lane? Mám sice instrukce, ale moc se v tom nevyznám.“

Postarší muž prudce zvedl hlavu. „Foster Lane? Tam stojí jenom dům na Blackberry Hill.“

Abby projel nečekaný záchvěv radosti. Blackberry Hill. Dům na Ostružinovém kopci, to zní mnohem zajímavěji než úplně obyčejný název dům Fosterových. „Jo, to bude ono. Sídlo Fosterů, je to tak?“

Z čerpadla se ozvalo cvaknutí, muž nasadil na nádrž kryt a přišel k jejímu okénku. „Ve Fosterovic baráku nikdo nebydlí už roky od té doby, co Marian onemocněla a musela jít do domova seniorů.“ Postrčil si čepici víc dozadu. „Slyšel jsem, že ho zdělila nějaká vzdálená přízeň, ale ten člověk se tu ještě neukázal a nic o něm nevíme. Po tak dlouhé době, co se o dům nikdo nestará, je to tam hodně zpustlé.“

Abby se znovu zmocnil neklid, všechno radostné očekávání se v tu chvíli vytratilo. Jak moc nepořádku ji v domě čeká? Možná že z někdejšího honosného sídla zbyla jen opuštěná ruina. Jestli zdělila polorozpadlý barák, do něhož by musela investovat balík peněz, bude všem pro smích. „Můžete mi přesto poradit, jak se tam dostanu?“

Pozorně se na ni zadíval. „Nejste to náhodou vy, ta vzdálená přízeň, které všechno odkázala?“

Abigail potlačila povzdech a snažila se uvolnit ramena. „Ano, to jsem já. Abigail Fosterová. Marian byla moje prateta.“ Říkat ta slova bylo divné.

Muž naklonil hlavu k jedné straně a přimhouřil oči. „Takže máte Irisinu krev? Z její strany se tu nikdo neukázal od pětáctyřicátého roku.“

Abby se při té připomínce vytrácel úsměv. Musela sem přijet a udělat něco s domem, ale zatímco tam seděla v autě, došlo jí, že úplně cizí lidé vědí o historii její rodiny víc než ona. Nebyl to moc příjemný pocit.

„Poradíte mi, prosím?“ požádala stroze.

Muž ustoupil dozadu. „Ano, jistě, jistě. Vraťte se na cestu, projedte přes město a za dalších pár kilometrů uvidíte, že se vpravo táhne do kopce Blackberry Hill Road. Asi tak v půlce cesty nahoru je vlevo Foster Lane.“

„Moc vám děkuju.“ Abby vytáhla z peněženky hotovost, zaplatila za benzín a nastartovala. Než stihla odjet, muž – podle jmenovky Bill – se opřel lokty o okénko.

„Ten barák bude muset někdo prohlídnout, slečno Fosterová. Určitě se tam musí ledaco opravit. Můžu vám poradit pár jmen...“

Abby se nuceně usmála. „Možná někdy jindy, až se tam sama porozhlédnu. Ale díky za radu, kudy mám jet, Bille. Moc jste mi pomohl.“

Pochopil a ustoupil s našpulenými ústy nad jejím zdvořilým, ale jasným náznakem, že chce jet dál. Abby se s ním rozloučila zvednutím ruky a od

stojanů odjížděla s vědomím, že se nemůže pořád jen schovávat. Dřív nebo později – a spíš dřív, protože Bill si to určitě nenechá pro sebe – se obyvatelé Jewell Cowe dozvědí, že jí patří dům Fosterových a haldy peněz, co s tím souvisejí. A pokud Abby něco věděla o maloměstech, tak to, že se všichni budou zajímat o její plány, nabízet rady a návrhy a chtít svůj díl koláče, nebo snad ne?

S loktem opřeným o otevřené okénko zpomalila, protože se blížila k okraji města. Až po hranici Nového Brunšviku ji obklopovala mlha, ale teď, když pomalu projížděla po Main Street, se nad ní klenula modrá obloha.

Nejdřív ze všeho si všimla, že jí městečko připomíná vesnice na jižním pobřeží Nového Skotska – příjemný kaleidoskop barevných domů a krámků nad malým, ale rušným přístavem. Hodně rušným, uvědomila si při pohledu na rybářské a výletní lodě pohupující se na hladině zátoky. Zpomalila a sledovala, jak zrenovovaný škuner hladce vplouvá do přístavu, aby tam zakotvil. Voda se třpytila v letním sluníčku a do nozder jí proudila pronikavá vůně moře.

Zastavila u jediného světelného semaforu. Město vypadalo jako obrázek z brožury, včetně vlasteneckých vlajek podél výkladních skříní a květináčů s červenými muškáty, bílými petúniemi a převislými lobelkami. Abby si odfrkla. Nic nebývá tak dokonalé, jak se to navenek jeví. Zejména nevinně vypadající malebná městečka s hezky udržovanými záhony květin, věnci na dveřích a holčičkami s copánky, které jdou po chodníku a jedí zmrzlinu z kornoutku. Abby si bezděky pomyslela, že tahle místa jsou tak vesele vymalována jako určitá forma vzdoru vůči tragédiím, které jako by je stále obklopovaly.

Rybáři ztracení na moři a podobně, houževnatost tváří v tvář nepřízní osudu. Když vyrůstala a stěhovala se z jednoho městečka do druhého, viděla toho víc než dost.

Bill jí radil, ať jede po Main Street až na konec, odbočí na Blackberry Hill Road a odtamtud se vydá úbočím k Foster Lane. Jediná potíž spočívala v tom, že Main Street končila až tam, kde se znovu napojovala na hlavní silnici podél pobřeží.

Musela odhadnout, co je „pár kilometrů“, a doufat, že odbočku nemine.

Zbystřila pozornost, a když se konečně ukázala cedule značící Blackberry Hill, oddechla si. Pokud vše půjde podle jejích představ, dům bude na prodej, a čím dřív, tím líp. Pak se tohohle zmatku zbaví a může se s čistým

svědomím vrátit do Halifaxu. A tím skončí dotírání právního zástupce, od něhož jí každých pár týdnů přišel mail nebo vzkaz v hlasové schránce.

Zapnula blinkr a odbočila.

Tom Arseneault ukončil hovor a opřel se do židle, čelo nakrabacené starostmi, které ho teď neustále tížily. Tohle byla druhá zakázka, o níž se poslední dobou ucházel a nedostal ji.

Všichni tvrdí, že se ekonomika zotavuje, jenže on pořád jen čeká na důkaz. Každý si musí nějak vydělat na živobytí a lidi prostě neutrácejí. S projektem na renovaci suterénu je skoro hotový a v dohledné době ho čeká jen práce na zadní terase u obchodu Jess Collinsové. A jelikož Jess patří do rodiny, Tom si u ní moc nevydělá.

Když telefon znovu zazvonil, málem ani hovor nepřijal. Případalo mu, že se poslední dobou mobil ozývá jen proto, aby mu přinesl špatné zprávy. Jenže při třetím zazvonění už dál nevydržel poslouchat tóny Beethovenovy páté symfonie – pokus o kancelářský humor jeho pomocníka Cassidyho. Pomocníka, který se už zase hodil marod. Zvedl to.

„Stavební práce Arseneault,“ řekl.

„Tome. To jsem já, Meggie.“

Teta. Tom se na židli uvolnil a přehodil kotník přes koleno. „Ahoj, teto Meggie. Co pro tebe můžu udělat?“

Meggie neztrácela čas zdvořilostmi. „Mám zprávy o Joshovi.“ Tomovi se sevřely útroby. Bratránek Josh dosud bydlel v Hartfordu, ale nebylo jisté, jak dlouho tam zůstane. Jeho manželka Erin zahynula při posledním výjezdu do zahraničí, kde působila jako vojenská zdravotnice. Josh neměl moc důvodů zůstat dál v Hartfordu.

Když se ti dva naposledy ocitli v jedné místnosti, Tom z toho vyšel s rozraženým rtem a Josh měl pár zhmožděných žeber. „Je v pořádku?“ Přestože spolu nevycházel, Toma zabořilo u srdce při představě, že by se bratránkovi něco stalo. Tolik toho spolu prožili.

„Vrátí se domů, Tome. Napořád.“

Tom dlouze vydechl. Věděl, že ten den jednou přijde. Městečko Jewell Cove je Joshův domov. Má tady rodinu. Do Hartfordu, kde pracoval s Erininým otcem, nikdy nezapadl. Stejně jako ostatní z rodiny Collinsových

je i Josh kluk z malého městečka, který potřebuje být blízko moře. Velké město není nic pro něj.

Ale pokud se vrátí domů, hrozilo, že tupá bolest Tomova zármutku by mohla znovu zesílit. Ztěžka polkl. Josh je ustavičná připomínka všeho, co na sobě Tom nemá rád. Jakkoli bratránka miluje, nemůže se na něj ani podívat.

Byl totiž kdysi zamilovaný do jeho ženy – manželky svého bratrance a nejlepšího kamaráda. A doteď je mu z toho nanic.

„Tome?“

Ze sluchátka se ozval tetin tichý hlas, z něhož prýštilo porozumění. Nadechl se a zavřel oči. „Jo, ještě tu jsem. Promiň, teto Meggie.“

„Nemusíš se omlouvat. Napadlo mě, že by ses to měl dovědět ode mě. Josh ti nejspíš nezavolá, aby ti tu radostnou zprávu sdělil, co?“

Znělo to sarkasticky a Tom se zasmál. Jako Joshova matka byla Meggie pochopitelně neobjektivní, ale přesto se vždycky chovala spravedlivě. Ona a její dcery k Tomovi necítily tolik nenávisti jako Josh.

„Kdy přijede?“

„Brzy. Převezme ordinaci Phila Nyeho. Než Phil v červenci odejde na penzi, bude se dělit o prostor s doktorem Yangem.“

Takže je to hotová věc. Tomovi se svým způsobem ulevilo. Tyhle nevyřízené účty už trvají příliš dlouho. Po Joshově návratu aspoň můžou vyřešit, co bude dál, a snad se to tentokrát obejde bez ran pěstí. Ačkoli se spíš dá čekat, že bude Josh zarputile mlčet. Umí opravdu dobře skrývat své skutečné city.

„To je dobře, Meggie. Určitě máš velkou radost. Josh do Hartfordu nepatří.“

„Jsem ráda, že to vidíš stejně, Tome. A volám ještě kvůli jedné věci.“

Mělo ho napadnout, že v tom vězí nějaký háček.

„O prodlouženém víkendu děláme grilovačku. Počítám s tebou. Vaši a Bryce s Mary slíbili, že přijdou. Je na čase nechat minulost být. Pro vás oba. Už není o co se bít.“

Tom si přejel rukou po obličejí. Nikdo podle všeho nechápe, že je ta situace složitější, než že se dva bratrance perou kvůli jedné ženě.

„No nevím, jestli je to dobrý nápad. Posledně...“ Odmlčel se, nejistý, jak moc toho má prozradit. Nejde jen o tu hádku, spíš ho trápí žal. Erin se sice provdala za Joshe, ale bratránek není jediný, kdo truchlí. Truchlí i Tom, jenže to nemůže dát najevo. Přijde mu, že na smutek nemá právo.

„Posledně jste se oba chovali jako hlupáci. Jste bratrance. Někde musíte začít. A jestli některý z vás něco začne, nakopu vám zadky. Víš, že to zvládnou.“

Až moc si jí vážil, aby ji zklamal. „Přijdu. A budu se chovat, jak nejlíp to umím.“

„Můžeš na usmířenou přinést ta pikantní křidýlka.“

Zasmál se. „To už trochu přeháníš, teto Meggie.“

„Já vím.“ Chvíli mlčela, jako by zvažovala další slova. „Josh tě potřebuje, Tome. Potřebuje teď nás všechny.“ Tomovi se rozbušilo srdce. Chtěl by se zeptat: *A co já? Co já potřebuju, to vás nezajímá?* Ale na tohle nemá nárok. Erin nebyla jeho manželka. A do hořkosti se mísil další propletenec emocí. On, Bryce a Josh byli jako bratři. Po bratránkovi se mu taky stýská, ví ale, že to mezi nimi už nikdy nebude jako dřív.

„Tak jo, pikantní křidýlka.“

„Fajn. Už tě dál nebudu zdržovat. Doufám, že tě neruším při něčem důležitém.“

„Vůbec ne, pořádně nemám do čeho píchnout. Vypadá to, že budu mít na Jessinu terasu spoustu času.“

„Á, málem bych zapoměla. Odpoledne jsem jela na nákup a potkala jsem Glorii. Prý se dověděla od Billa z benzínky, že se tu konečně ukázal někdo, kdo zdědil Fosterovic dům. Mladá žena, a má prý poznávačky z Nového Skotska.“

Tom se na židli napřimil. Sídlo Fosterových. Odnepaměti se tam chtěl podívat, dobře si ten starý barák prohlédnout. Starý víc než sto let a vsadil by všechny prachy, co má, že je to tam nádherné. Takové domy se už nestaví. Ale od té doby, co Marian onemocněla, je dům zavřený. A teď má novou majitelku...

Tuhle příležitost si nenechá ujít. Stavební práce dělá rád, ale při představě, že by renovoval starý dům... To není práce, ale privilegium.

„Díky, žes mi dala vědět,“ odpověděl nenuceně a snažil se hlasem neprozradit nadšení. „Někdy brzy tam musím zajet.“ Někdy brzy, jasně. Bude tam za necelou hodinu.

„Uvidíme se na grilovače, Tome,“ řekla Meggie.

„Tak zatím.“

Tom ukončil hovor a dlouhou chvíli hleděl na telefon. Joshův návrat domů. Rodinné setkání. Recept na pohromu. Ale dům nahoře na Blackberry Hill? Odstrčil židli a popadl klíče. To je projekt jeho snů. Nejdřív se ovšem

musí setkat s novou majitelkou a dostat se dovnitř. Zpráva se brzy rozkřikne a nechce, aby tam vtrhl někdo jiný a tuhle šanci mu vyfoukl. V celém kraji není nikdo, kdo by takovou práci zvládl líp než on.

Přesně tohle potřebuje, aby zaměstnal svou mysl. Když zahálají ruce, zahálají i hlava.

A jelikož se Josh vrací domů, Tom potřebuje něco, co mu pomůže zapomenout na Erin. Navždycky. Pro dobro všech.

Přeložila Blažena Kukulišová